

Mluvítko mlčelo a pak se z něho už mírnějším tónem ozvalo: „Tátové nejsou na předpis, jsou na inzerát.“

Víc už se děti nedověděly. A ani nezkoušely znova zvomit. Recept, který tak pracně vyrábily, jim žádného báječného tátu nezajistí.

Anička vzala Ondru za ruku. „Pojď, jdeme domů, ať o nás nemají starost.“

Ondra uposlechl. Zpátky neutíkali, loudali se pomalým krokem. Ondra šel o poznání pomaleji. Byl smutný. Tak svému nápadu na tátu na recept věřil! Anička věděla, co ho trápí: „Neboj, Ondro, zítra napíšeš inzerát, a budeš mít tátů plný nákladák!“

Ondrovi vysvitlo v očích slunce. Anička má pravdu. Napíše inzerát, a tátové se jenom pohrnou.

RADA NAD ZLATO

Večer Ondra brzy usnul. Byl unavený. A není se čemu divit, vždyť za ten den toho tolik prožil a naučil se moře věcí. Tím, kdo se v posteli neklidně převaloval, komu se v hlavě splašily myšlenky jako divocí koně, byla Anička.

Pořád přemítala, jak to zítra provedou. Nejlepší by

bylo, kdyby jim s inzerátem někdo pomohl. Ondra se sice chvástal, že umí psát, ale i když si vzpomene na všechna písmenka a inzerát napíše, co s ním udělají dál? Mohli by vytvořit plakátek s inzerátem na tátu a pověsit ho v parku na stromy. Takový plakátek Anička už viděla, jen místo „Hledá se zaběhnutý pes“ by tam stálo „Hledá se suprovní tátá.“

Když Anička všechno domyslela, uklidnila se a konečně usnula. A bylo to dobře, protože zítra ji čeká náročný den. Napsat inzerát dá někdy zabrat i dospělákovi, o to větší úsilí pak musí vynaložit malý človíček, který teprve chodí do školky. Pravda, do školky chodí Anička s Ondrou už posledním rokem, po prázdninách oba nastoupí do první třídy, přesto se nedá říct, že by s psaním inzerátů měli zkušenosti.

Jak se druhý den přesvědčila, ne nadarmo jí dělal inzerát starost. Jako největší potíž se ukázalo, že Ondra vlastně vůbec psát neumí.

„Když já umím jen A, to je stříška s čárkou, E je hřebínek, I napíšeš jako rovnou čárku, O je jen kolečko a U vypadá jako umyvadlo,“ přiznal se Ondra, a pak chvatně dodal: „Taky umím T, to jsem se naučil včera, když jsem psal recept na tátu. A ještě znám N, D, R, ty používám, když podepisuju výkres svým jménem.“

Ondra před každou samohlásku připsal tátovské písmenko. Četl:
„TATETITOTU.“

„Co je TATETITOTU?“ zajímalo jeho kamarádku.

„TATETITOTU, to je...“ Ondra hledal vysvětlení, ale ne-našel ho. K jeho smůle to divné slovo posloužilo největšímu posměváčkovi ze školky, který zaslechl, o čem si Anička s Ondrou povídají. Přichomýtl se k nim a začal vykřikovat: „TATETITOTU, máme tady popletu, je to Ondra Skřivánek, náš maminčin blbánek!“

Ondra zaťal pěsti a vrhl se po Filipovi: „Nejsem žádný blbánek! To ty jsi blbeček!“ Už se schylovalo ke rvačce, ale včas zasáhla Anička. Rychle zmuchlala papír, na který Ondra předtím psal, do kuličky, a hodila ho po Filipovi. Přitom spustila stejně posměšnou říkačku: „Filip, Filip, rozum mu ulít!“

Bim. Papírová koule ho trefila mezi oči. Filip kouli vzal, hodil ji zpátky, ale minul. Ostatní děti, které celý spor sledovaly, se rozesmály. Posměváček byl poražen a potupně odešel pryč.

Jenomže vítězství nad Filipem kamarádům moc nepomohlo. Problém se nevyřešil. Anička Ondrovi navrhla, že o pomoc požádají tátu Lužinu. Její návrh ale Ondra zamítl. „Pch, ani náhodou! Tvůj táta to řekne tvojí mámě a ta to zčerstva vyklopí mojí mámě, a bude po překvápku. Před vašima a našima ani muk!“

Anička rozpačitě rozhodila rukama. „Ale když nám žádný dospělák nepomůže, sami to nezvládneme.“

„To je konec, jsme v louži,“ ohodnotil Ondra výsledek jejich snažení a zhluboka vzdychl.

Ondra s Aničkou tiše seděli u stolečku. Nepovídali si, nekreslili, jen tam tak seděli. Anička zamyšleně špulila pusu, Ondrovi se na čele dělaly podmračené varhánky.

Ve školce, kde to vždycky hučí jako v úlu, působilo jejich tiché sezení jaksi nepatřičně a nezůstalo bez povšimnutí. Paní učitelka si k dětem přisedla: „Copak, vy dva, co se tváříte, jako by vám uletěly včely?“

„Nám nic neuletělo,“ bránil se Ondra. „Žádné včely nemáme, tak nám nemohly uletět.“

I Anička si přisadila: „My s Ondrou bydlíme v paneláku, tam bysme ani včely mít nemohli. Včely nedáte do akvária jako rybičky, ty potřebují mít úl někde na louce, kde kvetou květiny,“ vysvětlovala Anička paní učitelce, jako kdyby byla paní učitelka malé děťátko, které ničemu nerozumí.

Paní učitelka se shovívavě usmála. „Díky za vysvětlení, už si to budu pamatovat. A ty si, Aničko, pamatuj, že když se tě někdo zeptá, jestli ti uletěly včely, vlastně se vůbec neptá na včely, ale na to, nad čím tak usilovně přemýšlíš.“

„Aha, to je jen takové říkání!“ zajásal Ondra.

„Ano,“ přikývla paní učitelka. „Takže, vědátoři, nad čím tak usilovně přemýšlíte, něco vás trápí?“

„My nevíme, jak...“ Anička nestihla dokončit větu, Ondra jí skočil do řeči. „Potřebovali bychom napsat inzerát.“

„Inzerát?“ podivila se paní učitelka. „Vy něco prodáváte nebo kupujete? Ale to by měla být spíš záležitost rodičů. Ondro, Aničko, že vy dva vymýšíte nějakou neplechu?“

Ondra zčervenal a Anička zrůžověla.

„Ne, my jen chceme Ondrovi sehnat – špitla holčička.

„Kolo! Potřebuju nové kolo! Chci napsat inzerát, že sháním kolo,“ zase jí skočil Ondra do řeči. I paní učitelka by mohla mámě prozradit, že hledá tatínka. Ani ona nesmí vědět, jak se věci vlastně mají.

Paní učitelka pokrčila rameny. „Nejlepší je, když se inzerát objeví někde v novinách nebo na internetu. Kdo něco prodává, většinou tu věc popíše nebo přiloží fotografi.“

„A jak se to dělá?“ vyhrkli oba předškoláci zároveň.

„No, jak, většinou inzerát podávají dospělí lidé, kteří umí pracovat s počítačem, takže si ví rady.“

„A když to někdo neumí?“ vyzvídal dál Ondra.

„No tak si zajde třeba do knihovny, tam mu poradí co a jak.“

Juj! Jupí! Děti by od samé radosti nejraději paní učitelku objaly a daly jí velkou pusu. Svou radou jim vytrhla trn z paty. To o tom trnu se taky jen tak říká, žádný trn jím samozřejmě z paty netahala. Ale pomohla jim, to ano,

dala jím radu nad zlato. Děti teď už ví, kterého dospělého požádají o pomoc s napsáním inzerátu.

VELKÁ FOTOLOUPEŽ

Budova knihovny stojí na sídlišti nedaleko paneláku, ve kterém ti dva kujóni bydlí. I když ještě neumějí číst, v knihovně navštěvují klub, ve kterém jim pan knihovník Míra čte pohádky. Anička i Ondra bývají v knihovně pečení vaření. Rádi si půjčují pohádkové knížky. Některé jím dospělí přečtou, v jiných si jen tak listují a prohlížejí si obrázky. Do knihovny smí děti chodit samy. Nikdo se o ně nestrachuje, že by se v knihovně neuměly správně chovat.

Ze začátku měla Ondrova babička starost, aby se vnuk někde v knihovně nezatoulal. Avšak maminka ji ubezpečila, že se nemusí bát. „V knihovně se náš povídálek určitě neztratí. Kdyby se náhodou mezi regály zamotal jako v bludišti, bude tak dlouho mluvit, až umluví nějakou knížku, aby ožila. Ta pak vyskočí z police a odvede ho radši domů, jinak by se jí z těch Ondrových rozumů udělaly oslí uši.“